

Катъ съмь толко изгоренъ.

Кога не съмь ти лице милъ,

Кога та не намырамъ,

Защо ли съмь са азъ родилъ,

Защо ли не умирамъ?

Азъ да плачъ, ты пакъ да са смѣешъ,

Азъ да умирамъ, ты пакъ да живѣешъ!

На дѣшж-тж ми земли,

И отъ мъки отърви.

Да ли ще бы дръгъ на свѣта

Какъ мене да та люби,

Съ такъвъ сзрдечнж теготж

Живота си да гѣви!

Гроба наближавамъ пакъ не са жалкі-ж,

Отсвѣнж тебе нищо дръго не милкі-ж,

Твой да бѣдъ, искамъ, рѣж,

А безъ тебе жалі-ж грѣж.

Сълзы проливамъ какъ рѣкж,

Отъ мъки съмь исзхнжлж

Послѣшай да ти изрекж,

Догдѣ не съмь издзхнжлж: